

MYND: HEINESEN MYNDIR

– Tá eg var liðugur við seinastu kemoviðgerðina var tað ein øgiligur lætti. Endiliga kundi eg síggja ein enda á hesum, sigur Teitur

MYND: PRIVAT

– Eg ringdi til hann, beint áðrenn eg skuldi vestur á flogvøllin í Vágum. Eg segði akkurát sum var, men hann trúði mær ikki heilt. Seinni prátaðu mammurnar hjá okkum saman, og tá gekk tað upp fyri honum, hvat tað var, sum var hent.

Jólaaftan í Ríkissjúkrahúsinum

Teitur hevði ongantið ímyndað sær, at hann skuldi royna at hava hildið jólaaftan á Ríkissjúkrahúsinum. Men soleiðis bleiv tað á jolum í fjør. 24. desember bleiv ein alt annað enn ein vanlig jólaaftan, minnst Teitur.

– Jólaaftan var eg komin upp at ganga aftur, sjálvt um eg framvegis var ússaligur. Fyrr um dagin ætlaði eg mær at súkkla á eini kondisúkklu, men í tí eg skuldi bukka meg niður at binda lissur á skógnum, fór eg at bløða ógvusligt næsablóð. Tað var akkurát sum at tendra ein vatnkrana, sigur Teitur. Blóðið hjá Teiti var so mikið tunt, at tað vildi ikki staðna aftur, og tá hann í eina góða løtu hevði bløtt næsablóð niður í ein posa, mátti ein næsalækni tilkallast, soleiðis at æðrarnar í nøsini kundu brennast. Teitur var skakkur av hesi hendingini, men dagurin bleiv als ikki betri. Seinnapartin jólaaftan fekk hann bruna í fótin, orsaka av nøkrum stórum bløðrum, hann hevði fingið um allan kroppin. Læknarnir hildu, at hann hevði fingið stafylokokkar, sum er eitt slag av bakteriu.

– Eg hevði øgiliga ilt av bløðrunum, so eg fekk nógv morfin, minnst Teitur. Á deildini, har Teitur lá, fingur tey øll dunnu at eta jólaaftan, men kemoviðgerðin hevði við sær, at stórt sæð allur smaksansurin hjá Teiti var horvin, so hann át jóladøgurða uttan at merkja góða smakin frá dunnum. Beiggin í Føroyum var komin til Danmarkar at halda jól saman við Teiti, foreldrunum og hinum beiggjanum, og hann hevði eitt heilt kuffert av gávum, sum allar vóru ætlaðar Teiti.

– Eg havi ikki fingið so nógvur jólagávur, síðani eg var smádrongur, men

eg var so mikið illa fyri og troystur av morfininum, at eg sovnaði tíðliga um kvøldið jólaaftan.

Fekk blóðtøpp á nýggjárinum

Nýggjársaftan bleiv eisini hildin á Ríkissjúkrahúsinum, tí Teitur var framvegis í viðgerð og innlagdur. Orkan var heldur ikki serliga nógv enn, men hann orkaði tó at vera uppi um midnátarleitið og síggja yvir á Ráðhúsplássíð og Tivoli, tá stóra fyrrverkið var. Um hálgum eitt tíðina fekk Teitur bráðliga ógvusliga pínu í armin.

– Knappliga føldi eg tað, sum at onkur smekkaði meg fleiri ferðir í armin við einum hamara. Eg hevði øgiliga ilt, og eina løtu seinni, var armurin so mikið hovin, at tað sá út sum ein posi hekk í arminum. Fingrarnar fekk eg heldur ikki knýtt, greiður Teitur frá. Sjúkrasysturnar vistu ikki beinanvegin, hvat bagdi Teiti, men ein ultraljóðkanning seinni um náttina staðfesti, at hann hevði fingið ein blóðtøpp í armin.

– Tað var stortnað blóð í æðrunum í arminum, og tí hevði eg fingið ein tøpp. Har var ikki nógv annað at gera, enn at koyra okkurt krem á, og so fekk eg serligar pínutablettir í einar tvær vikur, sigur Teitur.

Fólk hugsaðu um meg

Fyrstu tíðina samskipti Teitur stórt sæð ikki við vinfólkin í Føroyum. Orkan var ikki til telefonprát, sms ella Facebook, men vinfólkin hövdu á ongan hátt gloymt hann fyri tað. Tá Teitur fór aftur á Facebook, eftir ikki at hava loggað á í ein góðan mánað, bleiv hann ikki sørt bilsin.

– Tá eg fór á Facebook aftur, hövdu ein rúgva av fólki skriva til mín, har tey millum annað fortaldu, at tey vóru hørm um støðuna og ynsktu mær alt tað besta, sigur Teitur. Eisini fólk, sum hann ikki kennir, men sum hövdu hoyrt um hansara støðu, skrivaðu til hansara.

– Tað var eitt sindur lægið, at so nógv skrivaðu, og onkursvegna var tað

eisini eitt sindur rotið at vita, at øll har heima snakkaðu um ein, greiður Teitur frá og fegnast um tann dygga stuðulin, hann hevur fingið hesa tíðina.

– Eingin vendi mær baki. Vinfólkin vistu seg bara at vera enn betri vinfólk, enn eg helt, og eisini tey, sum eg kanska ikki fylgdist so nógv við, vóru ótrúliga fitt og stuðlandi, sigur Teitur. Hann skuldi tilsamans hava fyra kemoviðgerðir, og serliga tvær tær seinastu fóru illa við honum.

– Bæði triðju og fjórðu ferð eg fekk kemo, bleiv eg aftur øgiliga sjúkur, tí hesar viðgerðirnar vóru sterkari enn tær undanfarnu, fortelur Teitur, sum ongantið misti alt hárið á høvðinum undir sjúkraleguni, sum fleiri annars gera.

– Sjálvt um hárið gjørdist nokkso tunt, so misti eg ongantið alt hárið. Ímeðan eg var niðri, trimmaði eg mær fleiri ferðir, so um so var, at eg hevði mist alt hárið, hevði tað ikki gjørt mær tað stóra. Men nú eg hugsi um tað, so var tað kanska tað sum eisini gjørdi, at eg ikki sjálvur helt meg síggja so sjúkan út.

Venjing og bjartskygni hjálpir

Í apríl mánaði var Teitur liðugur við seinastu kemoviðgerðina, og sambært læknunum eru ongar krabbakýknur at síggja í blóðinum nú.

– Tá eg var liðugur við seinastu kemoviðgerðina var tað ein øgiligur lætti. Endiliga kundi eg síggja ein enda á hesum, sigur Teitur, sum ímillum seinastu kemoviðgerðirnar hevur havt egið kamar á Sjúklingahotellinum. So hvørt sum orkan gjørdist størri, fekk hann í boðið at vera við í eini granskingarætlan um venjing í samband við blóðkrabba. Teitur hevur tí vant ímillum kemoviðgerðirnar og tað er nakað, hann er sera glaður fyri.

– Eg havi ongantið trenað nakað sum so, men nú dugi eg at síggja, hvussu stóra ávirkan líkamlig rørsla hevur fyri kropp og sinn. Ímeðan eg var sjúkur, bleiv eg til tíðir eitt sindur deprimeraður, men so skjótt eg byrjaði

at venja saman við einum fysioterapeuti, merkti eg, hvussu gott eg fekk tað, sigur Teitur, sum hevur vant styrki og konditionsvenjing á Ríkissjúkrahúsinum.

Sjálvrur heldur hann seg ikki vera stórvegis broyttan eftir at hava verið sjúkur, men allikavæl sigur hann seg vera merktan av upplivingunum seinasta hálva árið.

– Eg haldi, at eg eri blivin vaksnari. Nú veit eg, hvussu skjótt lívið kann broytast frá einum degi til annan, og tað er nakað eg hugsi um. Haldi eisini, at eg ansi betur eftir mær sjálvum sum heild, sigur Teitur. At vera 20 ára gamal og hava upplivað álvarsama sjúku krevur ótrúliga nógv av psykuni hjá fólki, heldur Teitur, men hann er sannførdur um, at hansara positivi hugburður alla hesa tíðini, hevur hjálpt bæði honum og teimum nærmastu.

– Tað er umráðandi at vera positivur og brúka orkuna rætt, tí tá verður alt lættari, sigur Teitur, sum í lötuni er sjúkrameldaður. At hann fekk blóðkrabba og gjørdist frískur aftur, hevur fingið hann at hyggja eitt sindur øðrvísi upp á lívið.

– Nú hugsi eg um, at eg vil hava so nógv sum gjørligt burturúr, meðan eg eri her, og tí royni eg eisini at gera ymisk serlig ting saman við familju og vinfólkom, sum vit kunnu minnst aftur á, sigur Teitur. Eitt nú hava hann og tveir vinmenn í hesum døgum leigað sær eitt lekkurt summerhús í Danmark, har teir skulu búleikast í tvær vikur, meðan teir njóta danska summarið og fara til kappingina Danmarks Hurtigste Bil.

– Eg veit fullvæl, at eg altíð kann gerast sjúkur aftur, men læknarnir siga, at nú eri eg í sama vandabólki sum øll onnur at fáa blóðkrabba. Nú sær alt gott út, og so tími eg ikki at hugsa alt hitt.